

دولت «سوسیالیست» در اسپانیا کارآمدتر، عقلانی‌تر و انسانی‌تر از همسایگان خود نیست

ترجمه ای از جریان کمونیست بین‌المللی

صدای انترناسیونالیستی

در حالی که اقتصاد کشورهای بزرگ اروپایی در رکود است یا رشد اندکی را تجربه می‌کند، اقتصاد اسپانیا در سال ۲۰۲۴ رشد ۳٫۲ درصدی تولید ناخالص داخلی داشته است. جایی که بلژیک، بریتانیا و فرانسه طرح‌های ریاضتی سخت‌گیرانه و کاهش شدید خدمات اجتماعی را اعلام کرده‌اند، دولت «لیرال» اسپانیا ادعا می‌کند که در حال «بهبود زندگی مردم» است. در حالی که پاریس، لندن و برلین آشکارا از افزایش بودجه نظامی سخن می‌گویند، رئیس‌جمهور سانچز ظاهراً در برابر این افزایش‌ها «مقاومت» می‌کند. در حالی که بیشتر دولت‌های اروپایی بی‌پروا در حال محدود کردن ورود مهاجران هستند، دولت اسپانیا همچون «سدی» در برابر بیگانه‌هراسی و پوپولیسم جلوه داده می‌شود. اما آیا این تصویر رادیکال از دولت چپ‌گرای اسپانیا واقعی است؟ قطعاً نه.

دیگر دولت‌ها – که همانند اسپانیا مدافع جنگ و بهره‌کشی سرمایه‌داری هستند – با تداوم افسانه «معجزه جدید اسپانیا» در واقع این توهم را بازتولید می‌کنند که گویا یک سرمایه‌داری «مرفه» ممکن است یا اینکه گویا با دولت‌های چپ‌گرا می‌توان جلوی جنگ یا رشد پوپولیسم را گرفت.

آیا سطح زندگی طبقه کارگر بهتر شده است؟

آمار رسمی خلاف ادعاهای دولت را نشان می‌دهد. از سال ۲۰۰۸ قدرت خرید حقوق کارگران کاهش یافته و گرانی، به ویژه در بخش مسکن، زندگی آنها را سخت‌تر کرده است. قیمت مسکن به شدت بالا رفته و بسیاری از خانواده‌های کارگری را دچار شلوعی و

ناامنی در زندگی کرده است. در عوض چیزی که بیشتر شده «فقر شاغلان» است؛ یعنی خانواده‌هایی که با وجود داشتن کار، حتی نمی‌توانند نیازهای اولیه خود را تأمین کنند.[۱] کاهش بیکاری که دولت و اتحادیه‌های حامی‌اش آن را موفقیت می‌دانند، در واقع نتیجه جایگزین‌شدن شغل‌های پایدار با کارهای موقت، پاره وقت یا قراردادی است[۲]؛ شغل‌هایی که سرنوشت کارگران را به نوسان‌های بازار و میل کارفرما وابسته می‌کند. حالا صحبت از یک «تحول اجتماعی» و کاهش ساعت کاری مطرح می‌شود، اما واقعیت این است که امروز تعداد کارگرانی که مجبورند بدون دریافت مزد اضافه‌کاری کنند، از سال ۲۰۱۹ هم بیشتر شده است.

دولتی که به رشد اقتصادی خود افتخار می‌کند، در واقع بر پایه اقتصادی بنا شده که بیشتر بر سرمایه‌گذاری‌های سوداگرانه در بازار مسکن، وابستگی شدید به گردشگری (۱۳ درصد تولید ناخالص داخلی) و سود حاصل از استثمار شدید کارگران – به ویژه کارگران مهاجر – استوار است.

دولتی صلح‌طلب؟

دولت سانچز که خود را چپ‌گرا معرفی می‌کند، در عمل سیاست‌های جنگ‌طلبانه و بهره‌کشی‌اش را پشت شعارهایی مثل «همبستگی ملی» و ادعای صلح‌طلبی پنهان می‌سازد. در نشست اخیر ناتو، او طوری جلوه داد که گویا از دیگر رهبران فاصله دارد و از مسابقه تسلیحاتی و افزایش بودجه نظامی کناره می‌گیرد. اما واقعیت چیز دیگری است: همین دولت «پیشرو» چند ماه قبل با بالا بردن هزینه‌های نظامی به ۲,۵ درصد تولید ناخالص داخلی

(حدود ۴۱ میلیارد یورو) موافقت کرده بود. علاوه بر آن، یک برنامه صنعتی دفاعی تصویب شد که ۱۰ میلیارد یوروی دیگر به این رقم اضافه می کرد و تعهدی برای سرمایه گذاری ۳۴ میلیارد یوروی دیگر در سال های آینده می داد.[۳] اندکی بعد، خود سانچز اعلام کرد که قصد دارد شمار نیروهای نظامی را طی هشت سال از ۱۱۶ هزار نفر به ۱۴۰ هزار نفر برساند. با نهایت ریاکاری، سیرا رگو - وزیر جوانان و عضو حزب چپ - SUMAR [۴] گفت: «این یک تناقض است که مجبور باشیم میان اجرای برنامه های اجتماعی و افزایش هزینه های نظامی یکی را انتخاب کنیم، یا ببینیم بیمارستان ها و مدارس تعطیل می شوند و آینده نسل ما با انباشت سلاح تهدید می شود». اما واقعیت این است که دولت دقیقاً همین کار را می کند: کمک های حمایتی را قطع کرده، نظام سلامت عمومی را به سمت خصوصی سازی و بیمه های خصوصی سوق داده و تعداد زیادی از معلمان را اخراج کرده است. به همین دلیل، معلمان در کاتالونیا، باسک، آستوریاس و مادرید به شدت به این سیاست ها اعتراض کرده اند.

دولتی حامی کارگران مهاجر؟

یکی از شگردهای تبلیغاتی احزاب چپ وابسته به سرمایه داری این است که فجایع و خشونت های راست گرایان را بزرگ نمایی کنند تا عملکرد خودشان پنهان بماند. همین اتفاق هم اخیراً در آمریکا رخ داد[۵] و هم در ماجرای توره پاچکو در اسپانیا[۶]؛ جایی که دولت «سوسیالیست» سانچز و متحدان چپش با محکوم کردن رفتارهای نژادپرستانه گروه های افراطی تلاش کردند خود را «لیبرال تر» جلوه دهند.

اما واقعیت این است که این دولت «پیشرو» فقط برای استعمار بیشتر، خود را همراه کارگران نشان می‌دهد و حتی از آنها می‌خواهد به «رونق» اسپانیا افتخار کنند! در حالی که پژوهش‌ها نشان داده‌اند کارگران مهاجر در اسپانیا ۳۰ درصد کمتر از شهروندان اسپانیایی مزد می‌گیرند.[۷]

با کمال ریاکاری، وزیر آموزش، پیلار آلگریا، در واکنش به حمله به مهاجران در توره پاچکو گفت: «کشور ما هیچ ربطی به این افراد خشونت‌طلب که به نام دفاع از اسپانیا به دیگران آسیب می‌زنند ندارد». این در حالی است که همین دولت مسئول کشتار مرز ملیله[۸] است و با دولت‌های مراکش و موریتانی برای سرکوب کسانی که از جنگ و ویرانی می‌گریزند معامله می‌کند.

نتیجه‌گیری

دولت چپ‌گرای اسپانیا ادعا می‌کند که «مردم» می‌خواهند دستاوردهای اجتماعی چند دهه حفظ شود و باید در برابر تغییر مقاومت کرد. اما این یک دروغ است که واقعیت را پنهان می‌کند: فرقی نمی‌کند چه دولتی روی کار باشد، سرمایه‌داری جهانی چیزی جز جنگ و فقر فزاینده برای بشر ندارد. تنها راه رهایی، بسیج و اتحاد طبقه کارگر در مبارزه با همه جناح‌های استثمارگر است. آنها می‌خواهند ما باور کنیم که بین جناح‌های حاکم برخی «مفیدتر برای کارگران» یا «انسانی‌تر» هستند، در حالی که این بدترین نوع فریب است و ما را بی‌سلاح در برابر بربریت رو به رشد قرار می‌دهد.

والریو

۱ اوت ۲۰۲۵

یادداشت‌ها:

[۱] طبق گزارش سازمان «نجات کودکان»، ۱۷٪ خانواده‌ها در این وضعیت قرار دارند؛ این رقم در صورت داشتن فرزند به ۳۳٪ می‌رسد.

[۲] مبارزه با افزایش این نوع قراردادهای محور اعتراض‌ها بوده، به ویژه در میان معلمان آستوریاس و کارگران فولاد کادیز. در مه ۲۰۲۵، ۸۳٪ قراردادهای کاری موقت، پاره وقت یا مدت‌دار بوده‌اند.

[۳] آمارها از گزارش «مرکز دلاس»، معادل اسپانیایی مؤسسه بین‌المللی پژوهش‌های صلح استکهلم (SIPRI) گرفته شده است.

[۴] سومار یک ائتلاف سیاسی چپ‌گرا در اسپانیا است که در سال ۲۰۲۳ به ابتکار یولاندا دیاز (وزیر کار و معاون نخست‌وزیر) شکل گرفت. هدفش متحد کردن احزاب و جریان‌های کوچک چپ و فراچپ بود تا در برابر حزب سوسیالیست و راست‌گرایان قدرت بیشتری داشته باشند، سومار اکنون شریک کوچک‌تر در دولت ائتلافی پدرو سانچز است. [توضیح صدای انترناسیونالیستی]

[۵] به اعلامیه ما در ژوئن بنگرید ۲۰۲۵: «در برابر حملات نژادپرستانه ترامپ علیه طبقه کارگر و شعار دفاع از دموکراسی، طبقه کارگر باید مبارزه مستقل خود را گسترش دهد.

[۶] ماجرای توره پاچکو در تابستان ۲۰۲۵ با حمله به یک مرد محلی آغاز شد و به تنش‌های خیابانی علیه مهاجران کشیده شد. گروه‌های راست‌گرا با تحریک نفرت در شبکه‌های اجتماعی خشونت را گسترش دادند. دولت اسپانیا در ظاهر نژادپرستی را محکوم کرد، اما همزمان مسئول سیاست‌های سرکوب مهاجران و شرایط سخت کارگران مهاجر است. [توضیح صدای انترناسیونالیستی]

[۷] این آمار در روزنامه ال پائیس منتشر شده است.

[۸] در ۲۴ ژوئن ۲۰۲۲، در مرز بین اسپانیا و مراکش در منطقه «باریو چینو» ملیله، حدود ۲۰۰۰ مهاجر، عمدتاً از سودان، تلاش کردند از حصار مرزی عبور کنند. در جریان این اقدام، دست کم ۲۳ نفر جان خود را از دست دادند و ده‌ها نفر زخمی شدند. نیروهای مرزی اسپانیا و مراکش با استفاده از زور شدید، مهاجران را به سمت حصار هدایت کرده و در محوطه‌های محصور شده گرفتار کردند که منجر به خفگی و مرگ جمعی شد. تحقیقات رسمی اسپانیا مسئولیتی متوجه نیروهای مرزی ندانست و پرونده را مختومه اعلام کرد. [توضیح صدای انترناسیونالیستی]

آدرسهای جریان کمونیست بین‌المللی:

وبسایت:

www.internationalism.org

ایمیل:

international@internationalism.org

آدرسهای صدای انترناسیونالیستی:

کانال تلگرام:

<https://t.me/intvoice>

ایمیل:

contact@internationalistvoice.org

وبسایت:

www.internationalistvoice.org

ایکس (توییتر سابق):

https://twitter.com/int_voice